

บทที่ 197 ตำแหน่งสองเฮา

ชูฉินตั้งใจแน่วแน่ว่าจะใช้บุตรชายคนนี้เป็นเครื่องมือ ช่วงชิงทุกสิ่งของตระกูลหลินมาเป็นของตน แต่เรื่องที่นางลักลอบมีสัมพันธ์กับบุรุษอื่นกลับถูกเปิดโปงเสียก่อน!

ความผิดเช่นนี้ ตามธรรมเนียมแล้วต้องถูกจับถ่วงกรงหมู!

ทว่าหลังหลินหยวนชูสร้างมา เขากลับเพียงเขียนหนังสือหย่าให้นางด้วยท่าทีสงบนิ่ง

หนังสือหย่าเพียงแผ่นเดียวก็ทำให้ชูฉินพังทลายลงอย่างสิ้นเชิง

นางนำเรื่องของตระกูลหลินไปฟ้องร้องถึงที่ว่าศาล แต่ทางการกลับเข้าข้างพวกเขา ทั้งยังข่มขู่ว่าหากนางยังกล้าก่อความวุ่นวายอีก จะจับนางถ่วงกรงหมูเสีย!

ชูฉินสิ้นหวังจนคิดปลิดชีพตนเอง ทว่าก่อนจะก้าวลงไป
ในน้ำ นางกลับได้ยินเสียงตะโกนเรียกอย่างเจ็บปวดแทบขาดใจ
ขององค์ชายเจ็ด

นางรู้มาตลอดว่าเขาลงรักนาง แต่ชูฉินกลับรู้สึกต่ำต้อย
อยู่เสมอ นางไม่มีชาติกำเนิดสูงส่งเช่นเสี้ยนมานชู จึงคิดว่าตน
ไม่คู่ควรกับองค์ชายเจ็ด

กระนั้น เมื่อได้เฝ้ามองเสี้ยนมานชูค่อยๆ ก้าวจาก
ตำแหน่งชายาขององค์ชายเจ็ดขึ้นสู่ตำแหน่งฮองเฮา
ความริษยาในใจของชูฉินก็ยิ่งเพิ่มพูนขึ้น

หากชาติหน้ามีจริง นางจะไม่มีวันยกตำแหน่งฮองเฮาให้
เสี้ยนมานชูอีกเด็ดขาด นางจะคว้าทั้งตัวและหัวใจขององค์ชาย
เจ็ดไว้ ไม่ยอมปล่อยให้มือเป็นอันขาด!

ตำแหน่งฮองเฮาจะต้องเป็นของนางเพียงผู้เดียว!

หลินหยวนชูกับเส้นอี๋เดินห่างออกไปไกลแล้ว ชูจินจึงไม่ได้ยินว่าทั้งสองสนทนาเรื่องใดกันอีก นางสุดลมหายใจเข้าลึก ก่อนมุ่งหน้าไปยังเรือนวานโช่ว

ชาตินี้ นางไม่มีความเกี่ยวข้องใดๆ กับหลินหยวนชูอีกแล้ว!

ผู้ที่มีอำนาจตัดสินใจเรื่องราวภายในเรือนหลังของจวนแม่ทัพมาโดยตลอดคือฮูหยินผู้เฒ่าเส้น

ขอเพียงผ่านด่านฮูหยินผู้เฒ่าเส้นไปได้ ทุกอย่างก็จะราบรื่น!

ครั้นนึกถึงสิ่งที่องค์ชายเจ็ดเคยกล่าวกับนาง ความมั่นใจก็เอ่อล้นขึ้นในใจอีกครั้ง

ชูจินรู้ว่าก่อนหน้านี้ตนรีบร้อนอยากประสบความสำเร็จเกินไป จนหลงลืมเรื่องสำคัญข้อหนึ่ง

ในชาติก่อน สาเหตุที่องค์ชายเจ็ดสามารถขึ้นครองตำแหน่งนั้นได้ ก็เพราะมีจวนแม่ทัพคอยเป็นกำลังสนับสนุนอันแข็งแกร่งที่สุด!

แม้เส้นเงินทองไม่ต้องการเข้าไปพัวพันกับการแย่งชิง บัลลังก์ระหว่างเหล่าองค์ชายมาโดยตลอด แต่พอเส้นม่านชู แต่งงานกับองค์ชายเจ็ด นั่นจึงเป็นสิ่งที่เขาหลีกเลี่ยงไม่ได้

ทว่าชาตินี้องค์ชายเจ็ดยังไม่ได้แต่งงานกับเส้นม่านชู และสาเหตุที่ชูฉินกลับมายังจวนแม่ทัพในครั้งนี้ ก็เพื่อช่วยให้ องค์ชายเจ็ดได้แต่งงานกับเส้นม่านชู!

แม้ในใจจะขมขื่นยิ่งนัก แต่เมื่อนึกว่าองค์ชายเจ็ดเพียง ต้องการใช้ประโยชน์จากเส้นม่านชูและจวนแม่ทัพเท่านั้น อีกทั้ง ยังรับปากว่าจะมอบฐานะที่สูงกว่าเส้นม่านชูให้นางในอนาคต ความขมขื่นนั้นก็เบาบางลง

ซึ่งฐานะนั้นก็คือตำแหน่งฮองเฮา ยิ่งกว่านั้น ชาตินี้นาง ยังกำวนำเส้นม่านชูไปก่อนแล้วหนึ่งก้าว!

คือนางได้กลายเป็นสตรีขององค์ชายเจ็ดก่อน...

เพียงคิดมาถึงตรงนี้ หัวใจของชูฉินก็เปี่ยมด้วยความ มุ่งมั่นอีกครั้ง

อดทนเพียงชั่วคราวจะนับเป็นอะไร ทั้งหมดนี้ก็เพื่อ
ตำแหน่งของเธอในภายภาคหน้า

ต่อให้ต้องบอกผู้คนภายนอกว่านางถูกคนร้ายย่ำยีชุนจินก็
ไม่ใส่ใจ ขอเพียงช่วยองค์ชายเจ็ดได้ก็พอ

อีกอย่าง นางไม่ใช่หญิงบริสุทธิ์อีกต่อไป หากอยู่ในจวน
แม่ทัพนานเข้า ไม่ช้าก็เร็วต้องมีคนมองออก

อย่างไรเสีย หลังเส้นमानชุกรยอมแต่งงานกับองค์ชายเจ็ด
แล้ว เขาย่อมหาวิธีพานางออกไป

ระหว่างทางเพียงไม่กี่ก้าว ชุนจินปลุกใจตนเองซ้ำแล้ว
ซ้ำเล่า

แต่ทันทีที่ก้าวเข้าไปในเรือนวานโช่ว และสบเข้ากับ
สายตาของฮูหยินผู้เฒ่าเส้นซึ่งราวกับมองทุกสิ่งได้ทะลุปรุโปร่ง
ความกระวนกระวายก็ผุดขึ้นในใจอย่างห้ามไม่อยู่

นั่งแกงไถ่ตายนี้คงไม่ได้มองอะไรออกหรอกนะ...

“จินเอ๋อร์การะท่านย่าเจ้าคะ”

อุทัยนผู้เฒ่าเฝ้ามองเด็กสาวที่ก้มหน้าหลบตาอยู่ เบื้องล่าง บนร่างของนางไม่หลงเหลือความสดใสมีชีวิตชีวาเช่น กาลก่อนอีกแล้ว มีหน้าซำกลับเขี้ยววน ไม่เห็นแววทุกขระทม อย่างหญิงสาวที่ถูกย่ำยีแม่แต่น้อย

อุทัยนผู้เฒ่าเสียดผ่านโลกมามาก ย่อมมองรายละเอียด บางอย่างออก

ความไม่พอใจในใจนางเพิ่มพูนขึ้นทีละน้อย ก่อนจะเอ่ย ขึ้นในที่สุด “ข้าจะไม่ถามว่าเหตุใดเจ้าจึงหนีออกไป และจะไม่ถามด้วยว่าเจ้าไปประสบพบเจอสิ่งใดมา มีเพียงเรื่องเดียว เท่านั้น หากเจ้ายังคิดจะแต่งงาน จวนแม่ทัพจะจัดเตรียมสินเดิม ให้ และหาครอบครัวที่ซื่อสัตย์พึงพาได้ให้เจ้า แม้มีอาจหวัง ถึงความมั่งคั่งสูงส่ง แต่ก็เพียงพอให้เจ้าใช้ชีวิตอย่างสุขสบาย ไม่ต้องลำบาก”

บทที่ 198 โอกาสสุดท้ายที่มอบให้นาง

“ฉินเอ๋อร์ไม่อยากแต่งงานเจ้าค่ะ!”

ทันทีที่ได้ยินคำพูดของฮูหยินผู้เฒ่าเส้น ชูฉินก็ร้อนรนจนแผลงโพล่งออกมา แต่พอสายตาเปี่ยมอำนาจของอีกฝ่ายกวาดมองมา นางก็พลันตื่นตระหนกจนฝ่ามือชุ่มเหงื่อ รีบแก้ตัวว่า “ท่านย่า ฉินเอ๋อร์...ฉินเอ๋อร์เพียงตกใจเกินไป จึงเสียกิริยาเจ้าค่ะ”

ฮูหยินผู้เฒ่าเส้นโบกมือ สิ้นหายใจคงเย็นชา “หากเจ้าไม่อยากแต่งงานก็ยอมได้ แต่จวนแม่ทัพแห่งนี้นคงเหลือเพียงความทรงจำอันเจ็บปวดสำหรับเจ้าแล้ว ข้าจะส่งข่าวกลับไปยังบ้านเกิดของเจ้า หลังพ้นวันที่สิบห้า ให้คนทางนั้นมารับเจ้ากลับไปเกิด”

ชูฉินได้ยินแล้วหนาวเยือกไปทั้งร่าง

ถึงกับจะส่งนางกลับบ้านเกิดเลยหรือ!

นางอดสาปแช่งซูหยินผู้เฒ่าเสียนว่า “ไร้หัวใจในใจไม่ได้
ทว่าบนใบหน้ากลับไม่กล้าเผยสิ่งใดออกมาแม้แต่รอย มีเพียง
มือที่กำแน่นเสียจนเล็บจิกฝ่ามือ

ซูหยินผู้เฒ่าเสียนหลุบตาลงเล็กน้อย “จินเออร์ เจ้าจะ
เลือกทางใด”

ซูจินสั่นสะท้านไปทั้งร่าง ทั้งหนาวเหน็บและเดือดดาล
จนแทบควบคุมอารมณ์ไม่อยู่ นางไม่มีวันยอมแต่งงานกับ
คนธรรมดาอย่างขอไปทีแน่!

แม้แต่หลินหยวนซูในตอนนี นางยังดูแคลน แล้ว
นับประสาอะไรกับบุรุษที่สู้เขาไม่ได้!

นางคือซูจิน ผู้ที่จะได้เป็นของเขาในอนาคตเชียวนะ!

ซูจินเงยหน้าก่อนกัดฟันตอบ “ท่านย่า จินเออร์ไม่ยาก
แต่งงานเจ้าค่ะ!”

“เช่นนั้นก็ดี ข้าจะส่งคนกลับไปแจ้งทางบ้านของเจ้า
หลังพ้นวันที่สิบห้าแล้วค่อยให้พวกเขามารับตัวเจ้ากลับไป

ช่วงนี้เจ้าก็อยู่แต่ในเรือน อย่าออกไปเดินเฟ้นฟ่านัก จะได้ไม่ต้องได้ยินคำพูดเหลวไหลของบ่าวรับใช้จนไม่สบายใจ”

“เจ้าคะ”

ซูจินไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตนเดินออกจากเรือนว่านโซ้วมาได้อย่างไร

ครั้นหยุดฝีเท้าแล้วหันกลับไปมอง แววดตาของนางก็มีตครี้มด้วยความอาฆาต

คนในจวนแม่ทัพแห่งนี้ไม่มีใครเป็นคนดีสักคน เห็นนางประสบเรื่องเช่นนั้นจนชื่อเสียงป่นปี้ จึงคิดจะรีบเขียนางทิ้งอย่างนั้นหรือ

นั่งแก้มไถ่ตายนั้นเอาแต่กินเจสวตมนต์ แสร้งทำตัวเป็นคนมีเมตตา ที่แท้ก็เป็นเพียงคนเสแสร้ง!

พวกเจ้าคอยดูเถิด ซูจินผู้นี้ได้ก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งสูงสุดเมื่อใด นางจะไม่ปล่อยคนในจวนแม่ทัพไว้แม้แต่คนเดียว!

ภายในเรือนว่ำนโช่ว ควันสี่เขี้ยวเบาบางจากกระถางกำยาน
ลอยอ้อยอิ่งอยู่กลางอากาศ

ชีวเย้วเติมเครื่องหอมลงไปเล็กน้อยแล้วปิดฝากระถาง
ก่อนเดินกลับมาข้างกายฮูหยินผู้เฒ่าเส้นและรินชาร้อนเติมลง
ในถ้วย

“อากาศเย็นลงแล้ว ให้ป่าวปิดหน้าต่างดีหรือไม่เจ้าคะ”

“เปิดไว้ก่อนเถิด กลิ่นในห้องแรงเกินไป”

ชีวเย้วชะงักไปเล็กน้อย ก่อนรีบกล่าว “เช่นนั้นป่าวจะยก
กระถางกำยานออกไปเจ้าคะ”

ฮูหยินผู้เฒ่าเส้นโบกมือ “ไม่ต้อง”

กลิ่นที่นางหมายถึงไม่ใช่กลิ่นจากกระถางกำยาน แต่เป็น
กลิ่นที่ติดมากับตัวฉินเอ๋อร์ต่างหาก แม้จะจางมาก แต่ก็ยังเป็น
เครื่องหอมชนิดพิเศษที่ใช้กันเฉพาะในวังหลวง

นอกจากกลิ่นจะแตกต่างจากเครื่องหอมทั่วไปแล้ว
ยังติดทนนานอีกด้วย

แท้จริงแล้ว ฮูหยินผู้เฒ่าเส้นได้มอบโอกาสสุดท้ายให้
จินเอ๋อร์ไปแล้ว

หากเด็กคนนั้นยอมละทิ้งความคิดฟุ้งซ่าน ตั้งใจแต่งงาน
กับใครสักคนแล้วใช้ชีวิตอย่างสงบ ต่อให้วันหน้าเกิดเรื่องใดขึ้น
จวนแม่ทัพก็ยังยินดีเป็นบ้านเดิมที่คอยปกป้องนาง

แต่ตอนนี้...

ฮูหยินผู้เฒ่าเส้นหลุบตาลง นางหมดใจกับเด็กสาวที่ชื่อ
ซูจินอย่างสิ้นเชิงแล้ว

ชีวเย่ว์สังเกตเห็นว่าฮูหยินผู้เฒ่าอารมณ์ไม่สู้ดี จึงเอ่ยด้วย
น้ำเสียงอ่อนโยน “ฮูหยินผู้เฒ่าเจ้าคะ อีกสองวันครบครว้ของ
นายท่านรองกับเหล่าคุณชายก็จะกลับมากันแล้ว จวนของเรา
ไม่ได้คึกคักเช่นนี้มานานมากแล้วนะเจ้าคะ”

เมื่อคนในบ้านมากขึ้น ลูกหลานได้กลับมาอยู่พร้อมหน้า
บางที่ฮูหยินผู้เฒ่าเส้นอาจอารมณ์ดีขึ้นบ้าง

เป็นอย่างที่ชีวเย่ว์คาดไว้ พอเอ่ยถึงบุตรหลาน สีหน้า
ของฮูหยินผู้เฒ่าเส้นก็อ่อนโยนลงเล็กน้อย

“นั่นสินะ เพียงพริบตาเดียวพวกเขาก็จากบ้านไปนาน
ถึงเพียงนี้แล้ว แต่พอเทศกาลไหว้พระจันทร์จบลง ครอบครัว
ของเจ้ารองก็ต้องกลับชายแดนอีก”

บทที่ 199 เจียบก่อน

แม้ถ้อยคำของฮูหยินผู้เฒ่าเส้นจะเจือความไม่พอใจอยู่บ้าง แต่ลึกลงไปในใจกลับเต็มไปด้วยความภาคภูมิใจ

อย่างน้อย ในบุตรชายทั้งสามคนก็มีถึงสองคนที่สืบทอดเจตนารมณ์ของนางกับแม่ทัพผู้เฒ่าได้ ส่วนบุตรชายคนที่สาม แม้จะเลือกเดินบนเส้นทางขุนนางฝ่ายบุน ्हังยังรับอนุภรรยาเข้าจวน แต่ก็ยังเป็นคนรู้จักผิดชอบชั่วดี

เมื่อมีชีวิตมาถึงวัยเช่นนาง ขอเพียงครอบครัวสงบสุข และลูกหลานได้ดี ก็ไม่มีสิ่งใดสำคัญไปกว่านี้อีกแล้ว

สิ่งที่ควรทำ นางก็ทำอย่างถึงที่สุดแล้ว

ยามค่ำ เส้นม่านซู่ได้รู้จักบ้านเชื่อว่าซู่จินไปยังเรือนวานโช่ว

ซู่จินกับองค์ชายเจ็ดต่างคิดว่าแผนการของตนแนบเนียน ไร้ช่องโหว่ หารู้ไม่ว่าแผนการนั้นรั่วพรุนยิ่งกว่าตะแกรงเสียอีก!

ต่อให้เส้นม่านซูไม่พูดอะไร บิดาของนางอย่างแม่ทัพใหญ่เส้นก็สงสัยเรื่องนี้มานานแล้ว ส่วนซูหยินผู้เฒ่าเส้นยังไม่ใช่ว่าคนที่ผู้ใดจะหลอกได้ง่ายๆ

ยังดีที่คนในจวนแม่ทัพมีเมตตา แต่การเป็นคนใจดีไม่ได้หมายความว่า จะยอมให้ผู้ใดรังแก!

พอถึงวันพรุ่งนี้ ชาวที่ว่าซูฉินเคยพักอยู่ในจวนองค์ชายเจ็ดเป็นเวลาหลายย้อมแพร่สะพัดไปทั่วเมือง ถึงตอนนั้นค่อยมาดูกันว่าทั้งสองคนยังจะเล่นละครต่อไปได้อีกหรือไม่!

เส้นม่านซูวางพูกันลง บนกระดานเขวียนจื่อ¹ ตรงหน้าเขียนรายการส่วนผสมสำหรับทำขนมเอาไว้เต็มไปหมด

ตอนไปร่วมงานชุมนุมสารพัดสิ่งครั้งนี้ นางได้ซื้อเมล็ดพันธุ์บางอย่างกลับมาด้วย ไม่รู้ว่าจะปลูกขึ้นหรือไม่ แต่ลองดูก็คงไม่เสียหาย บางทีอาจปลูกได้ก็ได้

¹ กระดานเขวียนจื่อ หมายถึง กระดานคุณภาพสูงของจีน ใช้สำหรับเขียนพูกัน และวาดภาพพูกันจีน

บางเรื่องย่อมสำเร็จได้ด้วยความพยายามของเรา
แต่บางเรื่อง...กลับมีอาจฝันชะตา

เส้นม่านชุนหวดข้อมือที่เมื่อยล้าเบาๆ

จู่ๆ ลมแรงก็พัดเข้ามาทางหน้าต่าง เปลวเทียนสั่นไหว
ก่อนดับวูบลงในพริบตา!

เส้นม่านชูเกือบเอ่ยเรียกเจ้าหลันตามสัญญาชาตญาณ
แต่แล้วกลับได้กลิ่นหญ้าอันคุ้นเคยไซ้มาเสียก่อน

ชั่วพริบตาต่อมา มือคู่หนึ่งก็ยื่นมาโอบรัดเอวนางเอาไว้
จากด้านหลัง

กลิ่นอายของบุรุษโอบล้อมร่างนางเอาไว้ ทว่าหลังจาก
กอดนางแล้ว คนผู้นั้นกลับไม่เอ่ยอะไรออกมาแม้แต่คำเดียว

ริมฝีปากที่อยู่ชิดข้างหูพ่นลมหายใจอุ่นร้อนรินรด หัวใจ
ของเส้นม่านชูสั่นไหวจนแทบละลายเสียตรงนั้น

ทั้งที่ควรเป็นบรรยากาศคลุมเครือชวนให้ใจเต้น แต่เมื่อ
นึกถึงความทุกข์ทรมานทั้งหมดที่คนผู้นี้เคยเผชิญ อ้อมกอดนี้
กลับให้ความรู้สึกอบอุ่นอย่างประหลาด

ไม่รู้ว่าเวลาผ่านไปนานเพียงใด เส้นม่านซุจจึงกระแอม-
กระไอเบาๆ ด้วยความกระอักกระอ่วน

ถึงเจียงกุฎจะอยู่ด้วย และคงไม่มีผู้ใดกล้าเข้ามา
รบกวน แต่จะปล่อยให้เขากอดอยู่อย่างนี้ต่อไปย่อมไม่เหมาะ

นางกัตรีมฝีปากเล็กน้อย ก้อนเอ่ยถาม “ท่านมาทำไม
เจ้าคะ”

“ได้ยินว่าเจ้าจะให้คำตอบข้า”

ไปชีวจินไขปลายจมูกที่เย็นเล็กน้อยแตะแก้มของนาง
เบาๆ

เพียงเท่านั้น ขนอ่อนทั่วร่างของเส้นม่านซุจก็ลุกชันด้วย
ความตื่นเต้น

ท่าทางของไปชีวจินในยามนี้คล้ายกับตอนที่ไปหุ
ออกอ้อนนางก่อนหน้านี้ไม่มีผิด เพียงแต่มันใช้ศีรษะถู
ชายกระโปรงของนางเท่านั้น

เส้นม่านซุจรู้ว่าตนไม่มีทางต้านทานเสน่ห์ของไปชีวจิน
ได้

หรือควรจะกล่าวว่าไปชิงเงินในยามนี้ ไม่มีผู้ใดต้านทาน
ได้ต่างหาก...

นางจึงตัดสินใจรีบจัดการเรื่องนี้ให้เด็ดขาด

“ข้าเป็นเพียงคนธรรมดา จึงต้องการแค่สามีธรรมดา
สักคน แล้วใช้ชีวิตอย่างเรียบง่ายเท่านั้น”

แว่วผิดหวังพัดผ่านหว่างคิ้วของไปชิงเงิน

เขาเข้าใจแล้ว

เด็กสาวผู้เฉลียวฉลาดคงเดาตัวตนของเขาออกแล้ว

ไปชิงเงินมั่นใจว่าแม่ทัพเส้นไม่มีทางบอกเรื่องนี้แก่นาง
เพราะยังมีคนรู้มากเท่าไร ก็ยิ่งนำอันตรายมาสู่ครอบครัวของ
เขามากเท่านั้น

แต่นางกลับยังเดาได้ ทั้งๆ ที่แน่ใจแล้ว แต่นางก็ยังไม่
เอ่ยออกมาตรงๆ

ฉลาดเสียจนชวนให้ขุ่นเคือง แต่ก็ยังทำให้เขามีอาจ
ปล่อยมือ!

“เจียบก่อน ให้ข้ากอดเจ้าอีกหน่อยเถิด”

ไปซื้อจิ้นหรือตาลง กระชับอ้อมแขนแน่นขึ้นพลางสูดกลิ่น
หอมหวานจากคนในอ้อมกอดอย่างละโมภ

เส้นม่านซุกัดพัน ก่อนยื่นกราน “ทำเช่นนั้นไม่เหมาะสม
ตามธรรมเนียม! ท่านหมอเทวดาไป ได้โปรดปล่อยมือด้วย
เรื่องก่อนหน้านี้ก็ลืมไปเสีย ส่วนเรื่องแต่งงานหลังจากนี้ ต่างคน
ต่าง...อ๊ะ!”

บทที่ 200 นายท่านประหม่าเหลือเกิน

ไปชีวจิ้นพลันจับเส้นม่านชูให้หันกลับมาเผชิญหน้ากับตน
ก่อนต้นนางถอยหลังไปสองก้าวแล้วก็ร่างไว้ในอ้อมแขน

“มาถึงขั้นนี้แล้ว เจ้ายังจะพูดเรื่องธรรมเนียมนักข้า
อีกหรือ มาถึงขั้นนี้แล้ว เจ้ายังคิดจะแต่งงานกับบุรุษอื่นอีกหรือ”

แสงจันทร์ลอดผ่านหน้าต่างตกกระทบบนใบหน้าของ
ไปชีวจิ้น รวากับเคลือบใบหน้าหล่อเหลาดงามนั้นไว้ด้วยแสง
เย็นเยียบ

ในดวงตาดุจอำมฤตนั้น มีความเศร้าล้าลึกวาบผ่าน
อย่างเลื่อนราง

ภาพหนึ่งพลันผุดขึ้นจากส่วนลึกในความทรงจำของ
เส้นม่านชู

เด็กชายตัวเล็ก ๆ ถูกขังอยู่ในที่มืด ทั้งร่างเต็มไปด้วย
บาดแผล ลมหายใจรวริน แต่ในมือกลับกำลูกกวาดสองสาม
เม็ดไว้แน่น

นั่นคือแรงผลักดันที่ทำให้เขายังมีชีวิตอยู่ต่อไป

ไปชีวิตจินในยามนี้ดูราวกับกำลังจะดำดิ่งเข้าสู่ด้านมืดแล้ว
จริงๆ

เส้นมานซูไม่รู้ว่ในนิยายต้นฉบับ ไปชีวิตจินต้องพบเจอ
สิ่งใดจึงเปลี่ยนไปจนมีตมจนถึงเพียงนั้น แต่ตอนนี้ความรู้สึกในใจ
ของนางกลับสับสนยุ่งเหยิง

คนที่เไม่อยากปล่อยมือ...ไหนเลยจะมีเพียงเขาคนเดียว

ทว่าหากไม่รีบตัดใจเสียตั้งแต่ความรู้สึกระหว่างพวกเขา
ยังไม่ลึกซึ้งมากนัก...

เส้นมานซูยังไม่ทันตั้งตัว สัมผัสอุ่นร้อนก็wabผ่านมุมปาก
ชั่วพริบตาต่อมา ไปชีวิตจินก็ดึงนางเข้าไปกอดแน่น

“เส้นมานซู เจ้าเป็นฝ่ายเข้ามายั่วเข้าช้าก่อน”

ถ้อยคำทั้งหมดของเส้นมานชูพลันติดค้างอยู่ในลำคอ

ผ่านไปพักใหญ่ นางจึงฝืนอธิบาย “ข้าเพียง...อยาก
ผูกมิตรกับท่านเท่านั้น”

“เป็นสามีภรรยา กัน มีใช้ความสัมพันธ์ที่ดีที่สุดหรือ”

“แต่...”

“ไม่ว่าในอนาคตจะเกิดเรื่องใดขึ้น ข้ายอมมีวิธีปกป้อง
ทุกคนในจวนแม่ทัพให้ปลอดภัย”

เส้นมานชู “...”

เส้นมานชูไม่รู้ด้วยซ้ำว่าไปชีวจันจากไปตั้งแต่เมื่อใด

กระทั่งเจียงกุญจุดเทียนอีกครั้ง ภายในห้องจึงกลับมา
สว่างไสว

เส้นมานชูเอนกายอยู่บนตั่งนุ่ม ร่างกายอ่อนแรงไปหมด
ขณะที่ความคิดในใจก็ยุ่งเหยิงจนไม่อาจจัดการได้

เจียงกุกุเองก็ตกใจไม่น้อยเช่นกัน นางไม่คิดเลยว่า
หลังได้รับจดหมายฉบับนั้น นายท่านน้อยจะรีบเดินทางมาที่นี้
ในคืนนี้ทันที!

ทว่าเพียงเท่านี้ก็เห็นได้ชัดแล้วว่า คุณหนูสามสำคัญต่อ
นายท่านน้อยเพียงใด

เมื่อมองดูสภาพภายในห้อง ทั้งสองคงไม่ได้ทำอะไร
ล้ำเส้น แต่สีหน้าของคุณหนูสามในตอนนี ช่างทำให้คนอดคิดไป
ไกลไม่ได้จริงๆ

“คุณหนู...”

เส้นม่านซุกมือโบกเบาๆ “เจียงกุกุ ให้ข้าอยู่คนเดียว
สักพักเถิด คืนนี้ไม่ต้องให้ผู้ใดมาเฝ้ายาม”

“เจ้าค่ะ”

เส้นม่านซุนอนใช้มือข้างหนึ่งหนุนศีรษะ เพียงเอียงหน้า
เล็กน้อยก็สามารถมองเห็นแสงดาวนอกหน้าต่าง

ไปซิวจิน...ข้าควรเชื่อใจท่านหรือไม่

ในเวลาเดียวกัน หลังกลับถึงจวนตระกูลไป ไปซื้อจิ้งก็เปลี่ยนจากชุดยามวิกาลเป็นชุดอยู่จวน ก่อนเข้าไปในห้องปรุงยาแล้วเริ่มบดสมุนไพร

ไปจี้กับไปจื้อยืนเคียงกันอยู่ได้ชายคาระเบียง มองไปยังห้องปรุงยาด้วยความเป็นห่วง

ไปจี้ลูบคางพลางเอ่ย “นายท่านประหม่าเหลือเกิน”

ไปจื้อหันมามองเขา

ไปจี้กะพริบตาปริบๆ พลางกล่าว “ทำไม ข้าพุดผิดหรือเวลานายท่านจิตใจไม่สงบ เขามักจะขลุกอยู่ในห้องปรุงยาจัดการสมุนไพรพวกนี้ ไม่ก็คิดค้นยาพิษชนิดใหม่”

พุดจบ เขาก็รีบยกมือปิดปาก สีหน้าเต็มไปด้วยความหวาดผวา “หรือว่าคุณหนูสามปฎิเสธนายท่าน นายท่านจึงคิดจะปรุงยาพิษชนิดใหม่ให้คุณหนูสามกิน”

สิ้นเสียงของไปจี้ ไปจื้อยังไม่ทันได้ตอบ สากบดสมุนไพรอันหนึ่งก็พุ่งออกมาจากห้อง แล้วกระแทกกลางหน้าผากของไปจื้ออย่างจัง!

“โอ๊ย!”

ไปจียกมือกุมก้อนบวมปูดที่เพ็งผุดขึ้นบนหน้าผากพลาง
ส่งเสียงครวญครางอย่างน่าสงสาร

ไปจื่อหมุนตัวเดินจากไปโดยไม่แม้แต่จะหันกลับมามอง

รีบอยู่ให้ห่างจากเจ้าคนโง่นี้เสียหน่อย จะได้ไม่ต้อง
อายสันตามไปด้วย!

เมื่อเสียงเอะอะค่อยๆ ห่างออกไป และหน้าต่างของห้อง
ปรุงยาถูกปิดลงจนหมด ไปชีวจิ้นจึงเอนกายพิงพนักเก้าอี้
ก่อนหรีตาลงเล็กน้อย

เขากำลังประหม่าจริงๆ

ประหม่าเพราะกำลังรอ...

คำตอบของซูเออร์

บทที่ 201 เจ้าลิงจอมชน

เขารู้อยู่แล้วว่าชูเออร์ให้ความสำคัญกับครอบครัวเพียงใด

เพราะนางห่วงใยคนในครอบครัวและเป็นคนอบอุ่นเช่นนี้
เขาจึงยิ่งอยากกลายเป็นส่วนหนึ่งในครอบครัวของนาง

อยากเป็นหนึ่งในคนที่ได้รับความอบอุ่นจากนางเช่นกัน

ไปชีวิตก็นำผงสมุนไพรมากมายมาผสมเข้าด้วยกัน
ด้วยสีหน้าที่ยังคงเรียบเฉย

ท้ายที่สุด ผงเหล่านั้นก็กลายเป็นสีชมพู...

แม้เดิมทีชูเออร์จะไม่เคยอยู่ในแผนการของเขา
แต่ตอนนี้เขายินดีวางแผนทุกอย่างใหม่ทั้งหมดเพื่อนาง!

หนึ่งวันก่อนวันไหว้พระจันทร์ ครอบครัวของเส้นเงินจึง
นายท่านรองแห่งจวนแม่ทัพก็เดินทางกลับมาถึงจวน

ผู้ที่กลับมาพร้อมกันยังมีเส้นเงินจากบ้านใหญ่และ
เส้นเลียงจากบ้านสาม

เมื่อรวมกับเส้นเสี่ยวซึ่งอายุยังไม่ครบหนึ่งขวบ ยามนี้
คนตระกูลเส้นก็นับว่าอยู่พร้อมหน้ากันแล้ว

เส้นเงินออกจากบ้านไปนานกว่าครึ่งปี ผิดถูกแดดเผาจน
ดำคล้ำไปไม่น้อย เขาเดินเข้าไปหาพี่ชายรองเส้นอีกด้วยรอยยิ้ม
ทะเล้น “พี่ชายรอง พรุ่งนี้ก็ต้องไปสอบแล้ว ท่านตื่นเต้นหรือไม่”

เส้นอี้ตอบอย่างไม่สะทกสะท้าน “เจ้าเคยเห็นพี่ชายรอง
ของเจ้าตื่นเต้นตั้งแต่เมื่อไหร่กัน”

“คิก ๆ เมื่อก่อนไม่เคย แต่วันหน้าเวลาท่านแต่งภรรยา
บางที่อาจตื่นเต้นก็ได้ล่ะ!”

เส้นอี้ถึงกับพูดไม่ออก เขายื่นมือไปบิดหูน้องชายแท้ ๆ
ของตนทันที “เจ้าเด็กหน้าเหม็นนี้ อายุเพียงเท่านี้ แต่คิดเรื่อง
แต่งภรรยาแล้วหรือ”

“โอ๊ยๆ พี่ชายรองของข้า ปล่อยก่อนๆ หูข้าจะหลุดอยู่แล้ว!”

เมื่อเห็นอีกฝ่ายร้องโวยวาย เส้นนี้ก็แค้นเสียงเบา ก่อนยอมปล่อยมือในที่สุด

เขาเป็นพวกปากร้ายใจอ่อนโดยแท้ ความรักที่มีต่อน้องชายจอมซนผู้นี้ไม่ได้ด้อยไปกว่าพี่ชายใหญ่เลย

หลินหยวนซู่ที่ยืนอยู่ด้านข้างมองพี่น้องหยอกล้อกันด้วยความอิจฉา ก่อนเอ่ยยิ้มๆ “น้องเส้นเงินยังคงเหมือนเดิมไม่เปลี่ยน”

เส้นเงินยิ้มแยมักทายหลินหยวนซู่ ก่อนกวาดตามองไปรอบๆ “เอ๊ะ เหตุไฉนน้องสาวสามถึงไม่มาเล่า”

หลินซื่อกล่าวอย่างไม่สบอารมณ์ “ตอนเย็นกินข้าวพร้อมกันได้พบแล้ว หรือเจ้าจะให้นางออกมาขึ้นรับเจ้าถึงหน้าประตู”

เส้นเงินหัวเราะหะๆ พลังเกาศีรษะ “ข้าหน้าของสนุกกลับมาให้นางด้วย ข้าจะเอาไปให้นางเดี๋ยวนี้!”

พูดจบ เขาก็พุ่งออกไปทันที ช่างเหมือนเจ้าลิงจอมชน
ไม่มีผิด

หลินซื้อมองตามแล้วได้แต่ถอนใจอย่างจวนปัญญา
ก่อนหันไปกล่าวกับฮูหยินบ้านรอง

“น้องสะใภ้ ช่วงนี้ลำบากเจ้าแล้ว อาเงินชุกชนถึงเพียงนี้
คงสร้างปัญหาให้เจ้าไม่น้อยกระมัง”

ฮูหยินบ้านรองเป็นคนเปิดเผยตรงไปตรงมา นางหัวเราะ
ปลางโบกมือ “ไม่เลยเจ้าคะ อาเงินรู้ความมาก ไม่เคยสร้าง
ปัญหาให้พวกเรา อีกทั้งครั้งหนึ่งตอนออกไปพร้อมท่านแม่ทัพ
เขายังสร้างความดีความชอบด้วย”

หลินซื้อตกตะลึง “เด็กที่ยังไม่โตเต็มที่อย่างเขาจะสร้าง
ความดีความชอบอันใดได้”

“เรื่องนี้เล่ายาว สาเหตุหลักก็เพราะเด็กคนนี้เฉลียวฉลาด
และไหวพริบดี ไร้มีเวลา ข้าจะค่อยๆ เล่าเรื่องน่าสนุกของเขาให้
ท่านฟังทีละเรื่อง”

หลินซื้อพยับหน้า แม้ปากจะตำหนิบุตรชายคนเล็กกว่า
เป็นเจ้าของจอมชน แต่ความจริงแล้ว ในใจนางทั้งรักและเอ็นดู
เขาเป็นรองเพียงบุตรสาวคนเล็กเท่านั้น

ขณะเดียวกัน หลินซื้อก็อดอิจฉาน้องชายรองกับ
น้องสะใภ้รองไม่ได้ ทั้งสองใช้ชีวิตอย่างอิสระเสรี สามิไปที่ใด
ภรรยา ก็ติดตามไปด้วย

แต่ทุกคนย่อมมีวิถีชีวิตเป็นของตนเอง

นางต้องคอยดูแลจวน ช่วยอุยหยินผู้เฒ่าเส้นประคับประคอง
ทุกอย่าง เพื่อให้คนในครอบครัวมีที่พักพิงอันมั่นคงและปลอดภัย

ผู้คนกลุ่มใหญ่พากันเดินเข้าจวนอย่างคึกคัก

เส้นเลียง บุตรชายลำดับที่ห้าเข้าไปคารวะอุยหยินผู้เฒ่า
เส้นแล้วจึงไปคำนับตุ้ซือ มารดาเอกของตน ก่อนจะไปเยี่ยม
อนุชยผู้เป็นมารดาแท้ๆ

บ้านสามเป็นบ้านเดียวที่มีอนุ แต่ทุกคนกลับอยู่ร่วมกัน
อย่างสงบเรียบร้อย

สาเหตุหลักเป็นเพราะผู้ชายเป็นภรรยาเอก มีบุตรสาว
เพียงคนเดียวคือเส้นหลังหลง ส่วนญาติพี่น้องหญิงอีกสองคน
ของนางต่างให้กำเนิดบุตรชาย

ไม่มีทรัพย์สินสมบัติหรือกิจการใดให้ต้องแย่งชิงสืบทอด
อีกทั้งจวนแม่ทัพก็ไม่ลำเอียงระหว่างบุตรภรรยาเอกกับบุตรอนุ
ดังนั้นบุตรชายที่เกิดจากอนุทั้งสองจึงไม่เคยคิดแก่งแย่งสิ่งใด
ต่างคนต่างใช้ชีวิตกันอย่างสงบสุข

เส้นเสียงเองก็เป็นคนเรียบร้อยและรู้จักวางตัว ทว่าพอ
ได้ยินเรื่องที่เส้นอีเหวิน น้องสาวร่วมมารดาของตนก่อไว้ สีหน้า
ของเขาก็เปลี่ยนไปทันที